

PERCEVAL

(RÉSZLET EGY LOVAGREGÉNYBŐL, 12. SZÁZAD)

Éjjel hóesés jön, nagy és bő,
zimankós az egész vidék.
S tör Percevalra ébredés,
szokás szerint igen korán.
Indul is már kaland után,
dicső lovagi tette vágyik.
S épp arra a mezőre ér így,
hol fagyott földön tiszta hó áll,
s hol a király serege megszállt.
Mielőtt a sátrakhhoz érne,
egy rajnyi vadlúd száll az égre,
vakítja őket szép fehér hó.
Jól látható és messze hangzó
e vadlúdraj, mit felzavart
egy sólyom, bőszen törve rajt'
félelmetes nagy szárnycsapással.
S ki nem tartott a többi társsal,
azt a rabló végül beérte,
csőrrel, karommal megsebezte,
úgy hogy az a földre zuhant.
Ám a sólyom továbbshant,
zsákmányával mit sem törődve.
Perceval meg azt nézi egyre,
amerre látta röptüket.
A vadlúdnak nyakán a seb
kiontott három cseppnyi vért,
ami a fehér hóra ért
– s e két szín ott természetes.
A vadlúd mit se szenvedett
ijedtében, hogy földre csusszant,
repült tovább nem várva, nyomban.

El is szállt már addigra régen,
hogy Perceval jön, s dermedten
nézi, hol vadlúd hóba ért,
és ami ott maradt, a vért.
Rádől a lándzsa támaszára,
s ez élő, friss színekre látva,
vérvesssel a hófehéret:
olyan ez itt, akárha nézett
kedvesének arcára egykor
– mindent felejt, s jár messze, máshol.
Ily képet hoz a képzelet:
fehérségen lángol veres,
miként három vércsepp lehullva
az elterülő tiszta óra.
S hogy nézi-nézi egyre csak,
szemében bűvölet marad,
mert amit mutatnak e színek:
szép, üde arca kedvesének.
Perceval a cseppekre bámul
ott reggeltől, és az idő múl.

RAJNAVÖLGYI GÉZA fordítása